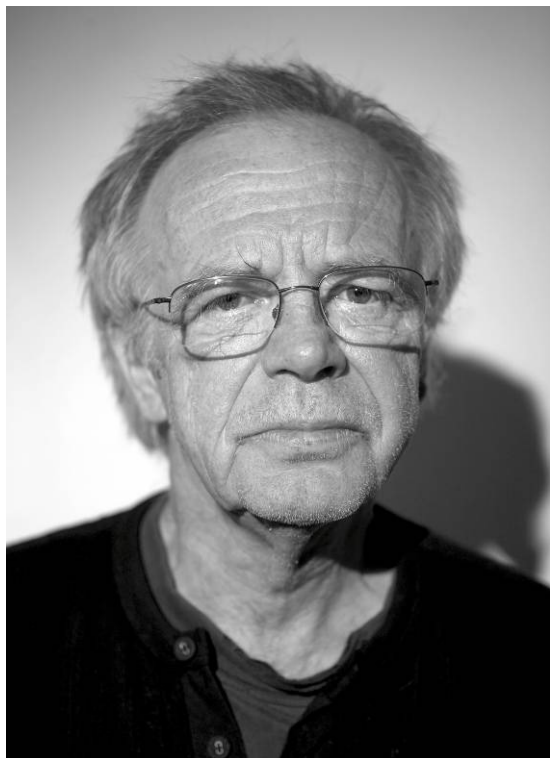

Lars Johansson

Lars Johansson är född i Karlstad 1945 och uppväxt i Göteborg. Efter utbildning på Valands konsthögskola 1966-71 bosatte han sig i Skaraborgs län och sedan 1985 i Skövde.

Utställningar

Lars Johanssons utställningsverksamhet började med samlingsutställningen "8st" på Göteborgs konsthall 1968 och har sedan fortsatt på gallerier, konsthallar och museer runt om i Sverige. I Stockholm på gallerierna Svenska Bilder, Argo, Ahlner, Boj, Bergman, Grafiska sällskapet och Stockholm Art Fair. I Göteborg på gallerierna 54, Uddenberg, 33 och Aveny. I Malmö på gallerierna Skånes konst och Bergman. Andra gallerier och konsthallar är bland andra Smedhamre i Uppsala, Visby museum, konsthallarna i Skövde, Alingsås och Skara. Internationella utställningar bland annat i Paris med "Le alternative" på Centre culturel Suédois och på Galleri F15, Moss i Norge.

Stipendier

Göteborgs och Statens arbetsstipendier 1974, -75, -76, -93, -98. Skaraborgs arbetsstipendium 1986, Grafiska sällskapets stipendium 1989, Västsvenska Kulturfondens stipendium 1997.

Representerad

Museer i Göteborg, Skövde, Borås, Sundsvall, Eskilstuna, Norrköping samt på Moderna museet i Stockholm.

Utsmyckningar

I Statens konstråds regi på Högskolan i Karlstad och på P4 i Skövde. Fler utsmyckningar finns på Skövde stadshus samt på skolor och vårdcentraler i Skaraborg län.

Om Lars Johansson av Folke Edwards.

Det sena 1900-talets normbrott överträffar som jag ser det både 1880-talets revolt mot akademismen och modernismens revolt mot figurationen. Sedd i detta perspektiv framstår Lars Johansson som en heroisk anakronism. En motvalls käring som inte ett ögonblick tvivlat på att ögat, handen och hjärtat kan beröra oss betydligt djupare än sofistikerade maskiner och artificiell intelligens.

För Lars Johansson är duken först och sist en projektyta – eller en existentiell scen där precis vad som helst kan hända. Det finns något på en gång kärvt, vitalt, eftersinnande och drömmande i hans måleri. Ett direkt och omedelbart tilltal – med mångtydiga underströmmar. En brutal kraft med skör efterklang. En existentiell oro som berör.

Det finns något brutalt kraftfullt och samtidigt smärtsamt i allt han gör. En vibration som är unik. En oro som ger energi. Han är ur led med tiden. Men han är sig själv. Och har något att säga. En av de få som berör. Och uthärdar.

Ur "Svävande klippa - Fallande fjäder"

Lars Johansson om sin konst.

När jag börjar söka leder mina tankar oftast till en titel eller en rubrik. Jag ser dem som ett rum med adress som underlättar för mig att upprätthålla en närvaro i måleriet.

I samband med skissarbetet och måleriet läser jag om ämnet, historiskt material och annat som jag anser tillhöra ämnet. Skönlitteratur och dikt. Och det faller sig naturligt att det inte blir enstaka bilder utan serier. Bilder som stöttar varandra både motiviskt och formmässigt.

Ett sådant rum var "Atlantis" som jag botaniserade i under ett par år och som slutade med boken "Angående Atlantis". Nu efteråt återkommer figurerna som reminiscenser eller ekon som klingar av för att leda in i ett annat rum som "Stigar i Peru" som jag nyss har påbörjat och framtiden får väl utvisa vad det leder till.

Ett av problemen är att kunna avsluta i tid och inte stanna kvar och upprepa sig för mycket.

I fallet "Atlantis" var det först upplevelsen av katastrof och drunkning, som efterhand blev en vision om en kultur för längesedan och som fortfarande ger ekon i vårt undermedvetna som just reminiscenser.

En annan nisch som jag ständigt återkommer till handlar om fåglar och som för stunden har tagit en alltmer kalligrafisk form.

Ur dessa nischer eller rum kan man hämta hur mycket som helst men någonstans måste man sätta punkt.

Skövde 22 januari 2010